

מהות המדינה ע"פ נבואת יחזקאל

בריתנו וצדק

המכון להוצאת כתבי מורנו הרב יצחק ברנד שליט"א

מהות המדינה ע"פ נבואת יחזקאל

ביאור תקופת שיבת ציון המבואר בנביא יחזקאל, שהמנהיגים הם מסדום, וציבור שומרי תורה ומצוות הם כפופים תחתיהם, והסיבה לכך, בגלל חטאים בתוך ציבור שומרי תו"מ

- יום העצמאות • ענין נבואת יחזקאל • שיבת ציון ע"י אנשי סדום • הטענה על שומרי התורה • הריאקציה של הגאון הרב שמואל טל שליט"א • אנו נמצאים על חבל דק בין שתי גדות הנהר, וצריך להזהר שלא ליפול לא לימין ולא לשמאל • הבעיות החמורות בפסק 'שלוש תמורת שטחים' • מרידה באומות • הערבים רוצים את הכל • מלחמת דת • מטרת השמאל לעקור את הדת • הרבה רבנים הולכים בכיוון הרב עובדיה יוסף זצוק"ל • תוצאה מזה שמוכרחים להסביר התקופה ע"י יחזקאל פרק טז • חומרת החטאים של שומרי התורה • יש מציאות של טעות בגדולי ישראל • ע"י קיום ביעור חמץ כהוגן יפול שילטון ערב רב וסדום • מן הבעיות במכירת חמץ • עקירת כל התורה ע"י הערמות • עפ"ז מובן קיבוץ גלויות ע"י אנשי סדום

יום העצמאות

במאמר הזה נידון השאלה על יום העצמאות בלי לתת הכרעה, רק הצגת הנושא במהות המדינה ע"פ נביא יחזקאל, וזה יכול לעזור לאדם להגיע למסקנה איך להתיחס ליום העצמאות.

אֲשֶׁר הִתְעַבְתָּ מֵהוֹ, וְתִצְדָּקְנָה מִמֶּנּוּ, וְגַם אֶת בּוֹשֵׁי וּשְׂאֵי
כְּלַמְתָּ בְּצַדִּיקֶיךָ אֲחֵיֶיךָ:

(נג) וְשִׁבְתִּי אֶת שְׁבִיתֶיךָ אֶת שְׁבוֹת סֹדִם וּבְנוֹתֶיהָ וְאֶת שְׁבוֹת
שְׁמֶרוֹן וּבְנוֹתֶיהָ, וְשְׁבוֹת שְׁבִיתֶיךָ בְּתוֹכֶנָּה:

(נד) לִמְעַן תִּשְׂאֵי כְּלַמְתָּ וְנִכְלַמְתָּ מִכָּל אֲשֶׁר עָשִׂיתָ, בְּנַחֲמֶיךָ
אֲתָן:

(נה) וְאַחֲרֵיכֶם סֹדִם וּבְנוֹתֶיהָ תִּשְׁבּוּ לְקַדְמֶתְךָ, וְשְׁמֶרוֹן וּבְנוֹתֶיהָ
תִּשְׁבּוּ לְקַדְמֶתְךָ, וְאֶת וּבְנוֹתֶיךָ תִּשְׁבִּינָה לְקַדְמֶתְךָ:

(נו) וְלֹא הִיְתָה סֹדִם אַחֲרֵיכֶם לְשִׁמוּעָה בְּפִיךָ בְּיוֹם גְּאוּנֶיךָ:

(נז) בְּטָרִם תִּגְלָה רַעְתָּךָ כְּמוֹ עֵת חֲרַפְתָּ בְּנוֹת אֲרָם וְכָל
סְבִיבוֹתֶיהָ בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים הַשָּׂאטוֹת אוֹתָךְ מִסָּבִיב:

(נח) אֶת זְמַנְךָ וְאֶת תוֹעֲבוֹתֶיךָ אֶת נְשָׂאֵתִים נָאִם ה': ס

(נט) כִּי כֹה אָמַר אֱ-דְנִי א-לְקִים, וְעָשִׂיתִי אוֹתָךְ כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ
אֲשֶׁר בָּזִיתָ אֱלֹהִים לְהַפֵּר בְּרִית:

כתיב בנבואת יחזקאל (פירק טז טו): "ואחוריתך הגדולה שמרון
היא ובנותיה היושבת על שמאלך, ואחוריתך הקטנה
ממך היושבת מימינך, סדם ובנותיה:

(מז) ולא בדרכיהן הלכת וכתועבותיהן עשית, כמעט קט
ותשחתי מהן בכל דרכיך:

(מח) חי אני נאם א-דני א-לקים, אם עשתה סדם אחוריתך
היא ובנותיה כאשר עשית את ובנותיך:

(מט) הנה זה היה עון סדם אחוריתך, גאון שבעת לחם ושלות
השקט היה לה ולבנותיה, ויד עני ואביון לא החזיקה:

(נ) ותגבהינה ותעשינה תועבה לפני, ואסיר אתהן כאשר
ראיתי: ס

(נא) ושמרון כחצי חטאתיך לא חטאה, ותרבי את תועבותיך
מהנה, ותצדקי את אחוריתך בכל תועבותיך אשר עשית:

(נב) גם את שאי כלמתך אשר פללת לאחוריתך, בחטאתיך

קושיה זו, יש ציבור שלם שמכחיש לגמרי שאנו בתהליך שיבת ציון, אף שיש כבר כעת [שנת תשס"ז] יותר מחמש מיליון יהודים בארץ, יותר ממאה פעמים של שיבת ציון בזמן עזרא, שהיו כ-42000. [א"י, כעת בשנת תשע"ו יש כבר יותר משש וחצי מיליון יהודים בארץ ישראל, כ"ן]. ומאידך יש ציבור שאף שמאמין שיש שיבת ציון כעת, אולם אינו מאמין שהמנהיגים הם בגדר אנשי סדום, ומשום זה מחפשים תמיד ללמד עליהם זכות, אף שבכל יום מתגלה רשעותם ביתר שאת ויתר עז.

אולם התירוץ האמיתי לקושיה זו הוא, שאנו כן בתהליך שיבת ציון, ובכל זאת המנהיגים הם בגדר אנשי סדום, ואין שני הדברים סותרים זה את זה, כמבואר כאן בסדר הגאולה של הנביא יחזקאל.

הטענה על שומרי התורה

והסיבה לכך מבואר בנביא, כיון שיש חטאים גדולים בתוך ציבור שומרי תורה, על כן מתנהג בינתיים ההנהגה ע"י אנשי סדום.

אולם אינו מבואר מפורש על איזה חטא מדובר.

רק שבכל זאת אפשר ללמוד ממה שנאמר בפסוק (מט), "הֲנִהּ זֶה הָיָה עֲוֹן סְדֹם אֲחֻתְךָ גָּאוֹן שְׁבַעַת לְחֶם וְשִׁלּוֹת הַשֶּׁקֶט הָיָה לָהּ וּלְבִנּוֹתֶיהָ וְנָד עָנִי וְאֶבְיוֹן לֹא הִחְזִיקָה". והיינו שיש כאן טענה על אנשי סדום שיד עני ואביון לא החזיקה, ולכאורה מובן מן הנביא שיש אותו סוג טענה גם על אנשי יהודה. וכעת יש שאלה האם באמת כעת אפשר לטעון טענה כזו על אנשי שומרי תורה ומצוות שאינם דואגים לעניים, דלכאורה אדרבה, הציבור שומרי תורה ומצוות דוקא בענין זה הם מלאים מצוות ומלא חסד שאין כדוגמתה.

אולם בכל זאת נראה שיש טענה כבדה בענין זה, ע"פ מה שמבואר בשו"ע (הל' זקוק, י"ד סימן נו סעיף ז) "המחלק צדקה צריך לזוהר שלא ירבה לקרוביו יותר משאר בני אדם. **הגה:** ודוקא גבאי, אבל כל אחד מותר ליתן צדקה שלו או מעשר שלו למי שירצה מקרוביו, והם קודמין כמו שנתבאר לעיל סימן רנ"א. (מנל"פ פ"ק ד"צ)".

ולומדים מזה שיש חילוק בין כסף פרטי ובין כסף ציבורי, שבכסף פרטי שאדם הרויח לעצמו, יכול לתת צדקה למי שירצה, ויש גם זכות קדימה למקרוביו. אבל כסף ששייך לציבור ומיועד לצדקה, אסור לו להעדיף לקרוביו ולמקרוביו יותר.

הנה לומדים מזה שכסף שמוציאים מקופת המדינה, או עירייה, שזה לא כסף פרטי אלא כסף ציבורי, ונגבה ע"י מיסים או שאר אופנים שהמדינה יש לה כסף, ועכשיו

(ס) וְזָכַרְתִּי אֶנִּי אֶת בְּרִיתִי אֲוֹתְךָ בְּיָמֵי יַעֲקֹב וְהִקְמוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם:

(סא) וְזָכַרְתָּ אֶת דְּרֹכֶיךָ וְנִכְלַמְתָּ, בְּקַחְתָּךְ אֶת אֲחֻתְךָ הַגְּדֹלוֹת מִמֶּךָ אֶל הַקְּטָנוֹת מִמֶּךָ, וְנָתַתִּי אֶתְהוֹן לָךְ לְבָנוֹת וְלֹא מִבְּרִיתְךָ:

[פירוש רש"י, וז"ל: **וזכרת**, בהיטיבי לך, **את דרכיך** הרעים, **ונכלמת** מלפני על שגמלת לי רעה ואני גומלך טובה. **בקחתך את אחותך**, כשתכבשי לירש את מקומות אשר סביבותיך א"י הקטנות והגדולות, **לבנות**, לפרוורים לך, משועבדים לך, **ולא מבריתך**, ולא משמרך את הברית אלא בחסדי וברחמי שאני שומר את בריתי. עכ"ל].

(סב) וְהִקְיֹמוֹתַי אֶנִּי אֶת בְּרִיתִי אֲוֹתְךָ וַיִּדְעַתְּ כִּי אֶנִּי ה':

(סג) לְמַעַן תִּזְכְּרִי וּבִשְׁתָּ וְלֹא יִהְיֶה לָךְ עוֹד פִּתְחוֹן פֶּה מִפְּנֵי כְלַמְתְּךָ, בְּכַפְרֵי לָךְ לְכָל אֲשֶׁר עָשִׂיתְּ נְאֻם אֱ-דְנִי א-לְקִים".

ענין הנבואה

הנה כתב הנביא תוכחה לציבור שרגיל לבזות ציבור אחר באופן קבוע, ולבסוף מתגלה שהמבזים עצמם אשמים יותר. והגילוי הזה נעשה ע"י שהציבור שמכונה בשם סדום ובנותיה, ישו בו לא"י לראשונה, ואתם יבואו אלו אשר מכונים בשם שומרון, ובגדר נטפלים יבואו ג"כ אלו אשר מכונים בשם יהודה. וזה תהליך שחז"ל מכנים גאולת 'בעתה', כשעם ישראל לא זוכים לגאולת 'אחישנה'.

ועי' במלבי"ם שם (בפסוק 2) איך שמפרש הפסוקים, ונשמע ממנו, שאנשי סדום הם אלו אשר אין להם מי שיוכיח אותם, ואנשי יהודה הם אלו אשר קרובים לבית המקדש ולתורה ויש להם מוכיחים, ובגלל זה הטענה על אנשי יהודה יותר חזקה, ומשום זה הקב"ה מגלגל שיבת ציון באופן שאנשי סדום יהיו בראש ובתוכם אנשי שומרון [שג"כ עובדים ע"י] ורק בסוף ובתוכם יהיו אנשי יהודה.

וכיון שהנביא מנבא לדורנו שיש שיבת ציון, רק הוא כתב במילים המתאימים לדורו, ואנו צריכים לתרגם זה לתקופה שלנו, המובן מזה שאנשי יהודה היינו אלו המכונים כעת בשם שומרי תורה ומצוות שיש להם מקדש מעט בתי כנסיות ובתי מדרשות. והם צועקים על הפשעים של החילונים. והנביא טוען שהם חטאו יותר מאלו שנקראים אנשי סדום ושומרון, משום שאנשי סדום ושומרון לא היה להם ממי ללמוד ואנשי יהודה היה להם ממי ללמוד.

שיבת ציון ע"י אנשי סדום

ובביאור הפסוקים כאן מתורץ קושיה גדולה שרבים שואלים, איך יתכן ששיבת ציון שאנו רואים כעת מתקיים ע"י מנהיגים שמתנהגים כאנשי סדום. ובגלל

ביטל את יום העצמאות, משום שלא שייך להודות ביום זה להקב"ה בזמן שקם שילטון כופרים שמורד בהקב"ה.

זמן כל המאמרים שכתב, ובעיקר מה שהתפרסם בעתון "משפחה", וכן בתשובה שלו לתגובת הרב דניאל שילה שליט"א (עינין ה'אופה ע"ק ה'עליות) תחת הכותרת "ממלך אביון למלך עליון", אפשר ללמוד שהגיע לזה מחמת הקילקול שנמצא בתוך הציבור הדתי שנמשכים אחרי השילטון החילוני. ואחד מן התוצאות החמורות הוא שיתוף פעולה עם כוחות הגירוש בשעת ההתנתקות, וחבוק ונישוק של חיילי הגירוש וכדו'; וכן קריאת עיתונים חילונים; והליכה לאוניברסיטאות שכל כולם עובדים איך לעקור את הדת; וכן שיכחת המלחמה נגד הערב-רב, המבואר כמה פעמים בספר קול התור שצריך לחחום נגדם; וכן שיכחת שינאת הרשעים, שכתובים הרבה פעמים בכתבי הראי"ה קוק זצ"ל; וכן הגיע קילקול גדול שהרבה מן הנוער עזבו את הדת. אולם הוא מסכים שצריך להודות להקב"ה על הנסים, ולכן יום ירושלים כן חוגגים רק קוראים זה בשם אחר. אולם לשילטון הנוכחי אינו נותן שום ערך משום שהם מורדים בהקב"ה.

ולכן אחרי כל הגישה הזאת הוא מתחבר יותר ויותר לציבור החרדי, והיה לכאורה יפה מאוד ונעים להסכים עם מה שכתב.

אולם הוסיף מילה אחת שהיה מצמרר באוזני, שהוא כתב שהפסק של הגאון ר' עובדיה יוסף זצוק"ל שמצדיק מסירת שטחים תמורת שלום אמת הוא לגיטימי, ולגיטימי אין הכוונה שהוא מסכים לזה רק שבכל זאת יש מקום לזה, ורק כתב שלא שייך לעשות שלום עם הערבים. אולם בכל זאת, לכתוב על פסק זה לגיטימי הוא תמוה ביותר.

ואחר כל זה הגעתי למסקנא שאי אפשר כלל להבין המציאות המורכבת של היום, דהיינו קיבוץ גלויות תחת שילטון המורד בהקב"ה, אלא אם לומדים ומתבוננים היטב בנביא יחזקאל פרק ט"ז, שבפרק הזה מדבר מפורש על המציאות של זמננו. והרי ברור שמי שרוצה לדעת הלכות תפילין צריך ללמוד בשו"ע הלכות תפילין, וכן מי שרוצה לדעת הלכות שבת צריך ללמוד בשו"ע הלכות שבת, ולכן גם מי שרוצה לדעת מהות המדינה של זמננו, צריך ללמוד הפסוקים שמדברים על המדינה של זמננו, וזה בעיקר ביחזקאל פרק ט"ז, ובכל זה יוצא שאין כלל מקום לפסק של שלום תמורת שטחים.

הוספה ותיקון בלשון לגיטימי של הרב שמואל טל שליט"א

הג"ה: שוב הבנתי, שכוונת הרב טל שליט"א בלשון לגיטימי

מכל מיני הסכמי קואליציה יש זכות לתת למוסדות התורה ושאר מוסדות וכדומה, אז אין רשות למי שמחלק הכסף להעדיף למוסדות ששייך לו הנקרא אנ"ש, אלא צריך לחלק זה לכל המוסדות, וזה כולל אשכנזים וספרדים, חרדים ודתיים, חסידים וליטאים, וכן כל תת-פלגים ותת-תת-פלגים שיש בכל הפלגים האלו.

וכן ארץ ישראל שייך לכולם, וכל יישוב חשוב לעצמו, ואין להחריב יישוב או מוסד של חוג אחר כדי לדאוג ליישוב או מוסד ששייך לחוג שלו.

וכן אמרו חז"ל על העוף הטמא הנקרא 'חסידה' (חולין סג ע"ג, הוג' נר"י ויקרא יט י"א) "למה נקרא שמה חסידה שעושה חסידות עם חברותיה במזונות", וקשה א"כ למה זה עוף טמא, ומתמצים, משום שעושה חסידות רק עם חברותיה, אנ"ש בלשונינו, ולא עם אחרים.

וזה אחד מן הצרות הצרות שיש לנו היום, שכל מי שבא קרוב לשלטון דואג בעיקר לעצמו, ויש מחלוקת גדולה מי יישב בשלטון ומי לא, וכל ח"כ דואג בשביל המוסדות שלו והיישוב שלו בעיקר. ויש מצבים שחוג אחד מוכן גם להחריב את השני, בעיקר שהמוסדות שלו יתקיימו, ואח"כ כשהשני מתקרב לשלטון הוא מחריב בחזרה את הראשון. ויתכן שזה אחד מן הדברים שהקב"ה לא נותן את השלטון לשומרי תורה ומצוות.

וא"כ כשאחד מן הטענות הכבדות נגד שלטון הרשע החילוני הזמני שמחר יעבור מן העולם הוא, שבעיקר דואגים בשביל העשירים ולא בשביל העניים, וכן לא נותנים ערך לתורה. אנו שואלים לאנשי התורה שטוענים זה בצדק, האם כשאתה תגיע לשלטון, שזה שלטון תמידי ואמיתי, האם אתה כן תיתן ערך למוסדות התורה, לאלו שהם לא בחוג שלך? בשביל מי אתה דואג בעיקר, בשביל החוג שלך, המקורבים שלך, או בשביל כולם?

וא"כ זה אחד מן הדברים שצריך תיקון גדול בתוך ציבור שומרי התורה והמצוות. ויש עוד דברים שצריך תיקון, וכתבנו בענין זה כמה דברים במאמרים אחרים ואכמ"ל.

הריאקציה של הגאון הרב שמואל טל שליט"א

הנה בזמן האחרון מתעורר ויכוח גדול בתוך ציבור הדתי, בנוגע ליום העצמאות, אולם הויכוח הזה הוא לא רק על היום הזה אלא על כל מהות המדינה. והיינו שהגאון הרב שמואל טל שליט"א, ראש ישיבת תורת החיים ביד בנימין,

קושיה גדולה, איך יתכן שיבת ציון והברית שכרת הקב"ה עם האבות ועם כלל ישראל לתת לנו הארץ, תחת שילטון מורד בהקב"ה?

ולכן קבוצה אחת של רבנים מנסים לתרץ את הקושיה, שבאמת הרשעים האלו הם לא כ"כ רשעים, וצריך תמיד למצוא עליהם זכות ואפשר להתחבר איתם, וכו', וממילא מגיעים גם למסקנה שאם אנשי השילטון מצווים להחריב את א"י צריך להשתתף עמהם.

והקבוצה השניה סוברת כדי לתרץ הקושיה, שבדאי יש כאן שילטון כופרים ומורדים בהקב"ה, אולם לא שייך שיש כאן קיום הברית של הקב"ה דרך רשעים כאלו, אלא ודאי כל מדינה הזאת אין לו שום שייכות עם הברית, וממילא אין נורא אם מסירים חלק מזה לגוים.

אולם לפי המבואר ביחזקאל ט"ז, לא אלו צודקים ולא אלו צודקים, אלא בודאי יש כאן קיום ברית ושבועה של הקב"ה לתת לנו את הארץ. וזה נעשה דוקא תחת שילטון כופרים ומורדים בהקב"ה, וכן נקרא בלשון הזוהר שילטון ערב רב, והיינו שיחזקאל כתב "וְשָׁבְתִי אֶת שְׁבִיתֶיךָ אֶת שְׁבוֹת סְדֹם וּבְנוֹתֶיהָ וְאֶת שְׁבוֹת שְׁמֶרוֹן וּבְנוֹתֶיהָ וְשְׁבוֹת שְׁבִיתֶיךָ בְּתוֹכָהֶנָּה", והיינו שכל אלו שעומדים בראש, אינם יותר רשעים מאנשי סדום, צא ובדוק כל מה שנאמר באנשי סדום.

ע"י במדרש על "וְלוֹט לִישָׁב בְּשַׁעַר סְדֹם" (בראשית י"ב), שמינו אותו לשופט, אולם כשאמר דבר נגד רצונם הורידו אותו. ובזה מובן גם מה שקורה כעת, שכל מי שנכנס בתוך המערכת שלהם הוא כפוף תחתיהם. ובזה מובן אחד מצעקת הרב שמואל טל על התופעה זו. והביאור הוא, שהרי באנשי סדום עסקינן. וכן כל האכזריות שלהם במגורשי גוש קטיף, גם אחרי הגירוש, מובן לפי הגדרה זו, שהרי אנשי סדום כל מטרתם לכפור בהקב"ה, ומטרת המתנחלים הוא שע"י ההתנחלות מכריזים שיש בורא עולם, והם רצו לדכא זה וללחום נגד הקב"ה, [כתבתי על זה מאמר, שלעזור לגרש יהודים הוא בכלל יהרג ואל יעבור שהוא **גזירת שמד**], וכן מצאנו באנשי סדום שדיכאו כל מי שמקיים מצוה, ע"י רש"י (בראשית י"ב) בביאור הפסוק הכצעקתה וז"ל "ורבותינו דרשו הכצעקתה, צעקת ריבה אחת, שהרגוה מיתה משונה, על שנתנה מזון לעני, כמפורש בחלק (סנהדרין קט"ז) ". עכ"ל. וכן מה שמצדיקים מצעד התועבה, יסודו במעשה סדום כידוע, והרשימה ארוכה. וכן תמצא בכל מהלך של שופטי בג"ץ של היום מקביל בדיני סדום ואין להאריך יותר בזה, וכעת לא מצאתי איזה שחיתות ופשע ורשע שמצאנו בממשלה זאת שאין לו מקביל במעשה של אנשי סדום.

ובכל זאת, דרך אנשי סדום נתקיים הברית שהקב"ה נותן

על הפסק הנ"ל, לא שהוא מסכים להפסק הנ"ל אפילו לא בתור אפשרות, שהרי ידוע שהוא מוסר נפש למען א"י, ומתנגד לכל נסיגה מכל הבחינות, ולא פחות ממה שכתבנו במאמר זה. אלא כוונתו, שבתור הוראה של ת"ח כלול ג"כ שיכול לטעות, ועל דעת כן נתנה תורה לישראל, וגם על טעות זה מתאים לשון הוראה, וכמו שמצאנו (סו"ט ד ע"ג) הורו בי"ד שאין חרישה בשבת, וע"י רמב"ם (פי"ד משגגות הל' ג) שחייבים פר העלם דבר. ולאפוקי מהורו בי"ד שאין שבת בתורה, שאינו בגדר הוראה, דזיל קרי בי רב (ע"ג ד ע"א ורמב"ם ט) ובי"ד פטורים מפר העלם, משום שכל אחד יכול לדעת שבי"ד טעו. ולשון 'לגיטימי' היינו שיש על זה שם 'הוראה' ואין זה בגדר זיל קרי ביה רב, מחמת גודל הבלבול ששורה כאן בא"י בנושא זה.

וכן אמרו לי תלמידי, שהוא משתמש בלשון 'לגיטימי' גם על פסקים שהוא מתנגד להם לגמרי. ומ"מ לא הסרנו כל מה שנאמר כאן, משום חשיבות הלכות וההשקפות שנתבררו כאן שהם עקרי הדת, וכדי שלא יטעו אנשים, לא לכיוון זה ולא לכיוון אחר.

שוב מסר לי הרב שמואל טל שליט"א שכיוונתי נכון בדעתו בהסבר שכתבנו כאן. ע"כ ההג"ה.

אנו נמצאים על חבל דק בין שתי גדות הנהר

צריך להזהר שלא ליפול לא לימין ולא לשמאל

הנה הצטרפות לחורבן גוש קטיף מצד חלק של הרבנים, הגיע משני כיוונים.

מכיוון אחד, אחד מרבני מועצת גדולי התורה פסק שמותר להחריב גוש קטיף, והוא השפיע [בצירוף גורמים אחרים] למקבלי ההחלטה להצטרף לקואליציה [שכל מטרת הממשלה לצרף אותם, היה כדי לאפשר חורבן גוש קטיף וצפון השומרון], וזה היה המכה בפטיש מצד החלטת הממשלה [באותו תקופה כתבנו מאמרים רבים נגד פסק זה].

מכיוון שני, קצת רבנים דתיים פסקו שלא לסרב פקודה, ובעקבות זה הצטרפו דתיים רבים מאוד למעשה הגירוש, ואילו היה פסק ברור לסרב פקודה, היו גם הרבה חילונים מסרבים פקודה, והיו יכולים על דרך הטבע לעכב הגירוש, וא"כ יוצא שהפסק של קצת הרבנים שלא לסרב פקודה היה המכה בפטיש של מעשה הגירוש.

הנה שני הכיוונים יש להם שיתוף אחד ביניהם, ששניהם לא התבוננו ביחזקאל פרק ט"ז, דהיינו שהיתה

באומות, וזה המאמר לא קיים בשום מקום בשי"ס, אלא הוא המצאה של הרב שך זצ"ל, ובחז"ל (כמויות דף ק"א ע"ב) כתוב רק שלא 'למרוד' באומות. ואת"ל שנוהג איסור זה, זה שייך רק בזמן שאנו תחת הגויים, ולא כשאנו בא"י ואין הגויים שולטים כאן, כי לשון מרידה הוא כלפי השילטון שיש לנו התחייבות כלפיו. וכ"ש שכבר נתבטלו כמה פעמים שבועות אלו מהרבה טעמים, והרי השבועות הם זמניים כמו שכתוב עד שתחפץ ואכמ"ל [ועי"ע בזה במאמר **ביטול ג' שבועות**]. ואיסור להתגרות באומות הוא רק בג' אומות עמון מואב ואדום, משום שקיבלו חלק של א"י, כמבואר בתורה, ואדרבה משם נלמוד איסור לתת שטחים לגויים שע"י זה מתגרים ביהודים שגרים שם וזורקים אותם משם, וחוף מזה מה שייך איסור להתגרות באומות, הרי הם מתגרים בנו, ואנו מצווים ללחום בהם כמבואר בשו"ע (סי' ש"ט ס"ג) ואכמ"ל.

הם רוצים את הכל

ועוד, שכתב (שם בסוף המעשה) שאם יתברר למעלה מכל ספק שיהיה שלום אמת בינינו ובין שכנינו הערבים אם יוחזרו להם השטחים, ולעומת זאת קיימת סכנה מיידית אם לא יוחזר להם השטחים, יש להחזיר להם השטחים, שאין לך דבר שעומד מפני פיקוח נפש.

הנה הדבר הוא בהיפוך גמור, שזה למעלה מכל ספק שלא יהא שלום אם יתנו להם השטחים, ולא רק מצד מה שנאמר בשו"ע (סי' ש"ט ס"ג), אלא גם מצד שיש להם אמנה פלסטינאית לשם מלחמת מצוה לכבוש את כל א"י. וכן לפני מלחמת ששת הימים היה להם כל השטחים של יש"ע, ובכל זאת רצו לכבוש את כל א"י והקימו אז את ארגון אש"ף [ארגון שחרור פלסטין], והם לא רוצים רק את יש"ע אלא את הכל, ולקייחת יש"ע הוא רק תקדים לכבוש אח"כ הכל.

מלחמת דת

וכן איך יעלה על הדעת שיש כאן רק ענייני סכסוך קרקע על אדמת יש"ע, הרי במלחמת ששת הימים נתערבו ללחום נגדנו גם מדינות רחוקות כמו עיראק וערב-הסעודית, האם חסר להם אדמת יש"ע. וכיום איראן מכריז בפה מלא על השמדת כל מדינת ישראל, וכי לאיראן חסר קרקע.

אלא ודאי שמי שלא מבין את המשמעות הרוחנית של מדינת ישראל גם לא מבין למה הערבים לוחמים נגדנו.

ולזהבין כל זאת צריך לדעת, שיש כאן מלחמת-דת, ולא סכסוך קרקע על אדמת יש"ע, והיינו שיסוד מדינת ישראל הוא שהקב"ה מקיים הברית שכרת עם כלל ישראל לתת לנו את ארץ ישראל, ומטרת א"י לעם ישראל כדי לגלות שאנו עם הנבחר שהקב"ה בחר בנו, כי א"י הקב"ה

לנו את הארץ, שהם קבעו חוק השבות שכל יהודי יכול לבוא לא"י, משא"כ האנגלים סגרו שערי א"י.

ואין שני דברים אלו סותרים זה את זה, כיון שהנביא יחזקאל כותב שקיבוץ גלויות יעשה תחת שילטון של אנשי סדום, ולכן מצד אחד כיון שיודעים שאלו שעומדים בראש הם בגדר אנשי סדום, צריך להתרחק מהם וללחום נגדם ולדעת שהם חוטאים ופושעים, ולכן בודאי ובודאי שאסור להשתתף איתם בדבר שהוא נגד התורה, ובודאי שלא להשתתף אתם בחורבן א"י.

אולם מצד שני הברית של הקב"ה לתת לנו את הארץ נעשה על ידיהם, והמדינה הזאת היא חלק של הברית, ואסור לנו לוותר על זה בשום פנים ואופן, וצריך למסור נפש שלא למסור שטחים, ולא שייך לומר על שטחים תמורת שלום אמת, שזהו לגיטימי, והמקור היחידי לדעה זו בתורה הוא במרגלים אולם ידוע חומר העונש.

הבעיות החמורות בפסק 'שלום תמורת שטחים'

ידוע שהפסק של הגאון הרב עובדיה יוסף זצוק"ל על 'שלום תמורת שטחים' הוא בצירוף שיטת האדמו"ר מסטמר זצ"ל בעל ויואל משה, שלא נתן שום ערך לכיבוש ארץ ישראל מהשנים תש"ח ותשכ"ז, כמבואר בתשובה של הרב עובדיה יוסף זצוק"ל שעשה מזה צירוף, (עי' מחזקין ח"י עמוד 42), ושיטת סטמר בנוי על יסוד שבכלל לא נוהג צבא בזמננו, שמעת חורבן בית המקדש, אסור להפעיל צבא, ורק משיח יכבוש א"י בלי שום צבא רק ברוח פיו, בקיצור אין עוד צבא בתורה וממילא אין מדינה של ישראל בתורה, ע"י כל זה בישראל משה'.

משל למה הדבר דומה, אחד שיש לו ספק אם יש שבת בתורה או לא, ועכשיו בא לפניו שאלה אם יש בישול אחר בישול בדבר לח, והוא פוסק להתיר מדין ספק ספיקא, אולי אין שבת בתורה, ואת"ל שיש שבת בתורה אולי הלכה כדעה שאין בישראל אחר בישול בדבר לח. וכן כאן יש היתר של נתינת שטחים, שאולי בכלל אין דין צבא ומדינה נוהג בזמננו, ואת"ל שכן, מוצא עוד כמה צירופין לתת שטחים. [ושיטת סטמר שנתבטל מצוות צבא מן התורה היא מופרכת לגמרי וכתבנו כמה חיבורין על זה ואכמ"ל].

מרידה באומות

אולם כל התשובה שם בנוי על פחדים מטענת המרגלים ואכמ"ל. וכן צירף בזה מאמר שאסור להתגרות

מכוונים לשם הצלת נפשות, אבל האמת שלא זה הם רוצים אלא עקירת הדת.

וזריקת החול נעשה גם ע"י שוחד לאנשי ציבור בכסף וכיסא, וכן באיומים על אנשי ציבור כדי שיפיצו שיש כאן ענין של הצלת נפשות ע"י מסירת שטחים.

וא"כ מי שחושב שכל עניני שיחות לשלום והחזרת שטחים הוא עניני סיכסוך קרקע על אדמת יש"ע, וע"י מסירת יש"ע או הגולן יהא שלום, לא הבין כלום מה קורה כאן ומה מטרת השמאל ומה כוונת הערבים.

והדמיון לרופאים שנאמנים בעניני יום כיפור אם יש כאן סכנה או לא, אין לו שום דמיון כלל, ואם רוצים לדמות לענין רפואה, הוא דומה למי שיש לו פריחה בגוף שבא מכח מחלה פנימית, והוא נותן משחה לטפל בפריחה, ובכלל לא מטפל בעצם המחלה, הוא בכלל לא מבין מה קורה כאן.

ולכן מה שמוזכר בתשובה הנ"ל על מומחי מלחמה שאומרים שיש הצלה ע"י מסירת שטחים, אין כאן מומחי הצלה אלא מומחי עקירת הדת, או שהם משוחזרים או מאוימים או מוטעים מהם. וזה מסכן כל ישראל בא"י.

ועל כן מי שאומר שהפסק של הרב עובדיה יוסף זצוק"ל הוא לגטימי, הוא נותן הכשר חלקית למי שפוסק הלכה על מציאות שלא הבין כלל.

הרבה רבנים הולכים בכיוון הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

וכן הרבה רבנים חרדים עושים סניף משיטת סטמר, ניש לזכור ההספד של הרב שך זצ"ל על האדמו"ר מסטמר זצ"ל שאמר עליו שהוא רבו לעניני ציונות]. רק לא הולכים לגמרי כשיטה זו, שלשיטת סטמר אסור לקבל כסף מן הממשלה והם כן לוקחים כסף, וממילא עושים משיטת סטמר רק סניף וצירוף, שאם כדי לקבל כסף למוסדות עוזר הסברה שיש מדינה בתורה, אז מצרפין סברה זו לסניף כדי להשיג כסף, ואם כדי להשיג כסף למוסדות יותר טוב לומר שאין מדינה בתורה, אז עושים מזה סניף לומר שאין מדינה ואין צבא ומותר לתת שטחים לגוים. וללחום, זה אסור, רק ההצלה נעשה ע"י בריחה.

וכמדומני שידידי הגאון ר' שמואל טל שליט"א, שראה את הסכנה הנוראה שנמצאת מצד אחד של החבל ורצה להתרחק מזה, ובזה צודק מאה אחוז, אולם הלך טיפה לצד השני של החבל. אבל התהום הפעורה של מסירת

נתן לעם הנבחר, ואנו קבלנו התורה וזה דת האמיתי ועם ישראל הוא שישלוט לבסוף על כל העולם, וע"י בחירה זו אנו מגלים שהקב"ה ברא את העולם.

אולם האיסלאם מכחיש זה, והם אומרים שהאיסלאם הוא הדת האמיתי, והם עם הנבחר, וכל מדינת ישראל הוא סותר את כל האיסלאם. והם מבינים יותר זה ממה שכמה מגדולי ישראל מבינים, שכאן חושבים כיון שראשי המדינה הם כופרים ומורדים בהקב"ה, א"כ עצם המדינה אינו מגלה שעם ישראל הוא עם הנבחר נע"י בזה בספר 'מראש אמנה' מהרב שך זצ"ל (פר' תולדות) אולם הערבים כן מבינים זה, כיון שע"י הם מרגישים מאוימים על הדת שלהם, ולכן הם לוחמים נגדו, ואין שום נפקא"מינה אם הם קרובים או רחוקים, והרי גם אינדונזיה תומכת בהשמדת מדינת ישראל, ומה להם עם אדמת יש"ע, אלא כל מדינת ישראל, הוא מאיים על האיסלאם, ולכן רוצים להשמיד אותנו מכאן.

מטרת השמאל לעקור את הדת

והשמאל כאן, אלו שבנו המדינה, הרבה מהם חשבו מקודם שע"י שיביאו את עם ישראל לכאן יוכלו לעקור את הדת [לא שכולם חשבו כך, אלא חלק מהם] ולכן כשהביאו הרבה עולים לכאן אמרו להם, ששם בחו"ל היו צריכים לשמור התורה אבל כאן כבר לא צריכים, ולצערינו הרב העבירו הרבה על הדת.

אולם לאט לאט הרגישו, שבמקום שע"י מדינת ישראל יכולים לעקור את הדת, אדרבה מתקיימת הדת, ומתרבים הישיבות וכח התורה וחזרה בתשובה, ולכן אלו שכל מטרתם בהקמת המדינה היה כדי לעקור את הדת, כעת עתה רוצים ללחום נגד המדינה ואף שלא רוצים לבטל הכל, מ"מ רוצים לתת חלק לערבים כדי שלא יהא ניכר שעם ישראל הוא העם הנבחר, ולכן על החלק של א"י שכן רוצים להניח ולא לתת לגוים, רוצים להפוך למדינת כל אזרחיה, והכל כדי לבטל יסוד שעם ישראל הוא עם הנבחר.

ובקיצור, מדינת ישראל, צריך להבין משני כיוונים, אחד מצד הקב"ה, שרוצה להוביל כאן מהלך גדול של קיבוץ גלויות להקים הדת, אולם הוא עושה זאת ע"י אנשים שכל כוונם לעקור את הדת, ואין אחד סותר את השני. [מצאנו שהקב"ה מנהיג דבר לתקון העולם ע"י אנשים שמטרתם לחורבן העולם, כמו שנאמר (אסתר ז') 'וַיִּתְּלוּ אֶת הַמָּוֶן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הָיוּ לְמַדְבָּיִי', והיינו שהקב"ה השתמש בהמן שמטרתו בבנין העץ לתלות את מרדכי, כדי לתלות בזה את המן ודו"ק].

ולכן כל מטרת השמאל לתת שטחים לערבים, הוא לא במטרה של בטחון והצלת נפשות, אלא המטרה לעקור את היסוד שעם ישראל הוא העם הנבחר, רק כדי לפתות את הציבור, הם זורקים חול בעיני הציבור כאילו הם

משא"כ שומרי תורה ומצוות, הם מיצגים התורה והם מיצגים דבר ה', והם מכריזים במעשיהם, שאנו עובדי ה' ומה שאנחנו נוהגים זהו רצון הקב"ה, ועכשיו אם יש טעות בהנהגה זו, או בשוגג או במזיד, שבתורה כתוב אחרת ממה שנוהגים, אז יש כאן חילול ה' נורא שכאילו אומרים שהקב"ה כתב בתורה דבר שבאמת כתוב שם הפוך, וכן אנשי תורה ההם ישארו לבסוף וזה הנהגה תמידית, וממילא הפגם שם הוא פגם תמידי ח"ו.

ולכן כעת עתה לא נתן הקב"ה ההנהגה דרך אנשי התורה, כדי שלא יהא החטאים בצורה תמידית, עד שאנשי התורה יתקנו החטאים, וכל ההנהגה שלהם יהא באמת מה שכתוב בתורה, ואז יפול שלטון הפושעים ואנשי התורה יהיו בראש. אבל כעת עתה שיש חטאים גדולים גם באנשי תורה, בינתיים השלטון ביד אלו שכופרים בתורה, כדי ששם כל החטאים והפשעים, מ"מ הם לא בשם התורה, והם לא מזייפים ומשנים התורה, שהרי לא אומרים אף פעם שמה שאנו עושים כתוב בתורה, רק שאומרים שאנחנו לא כפופים כלל לתורה. וממילא זה פגם פחות חמור, וכן רק פגם זמני.

[מעין זה אמרו חז"ל (ג"מ דף לג ע"ג) "הגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם" (ישעיהו נב 6), הגד לעמי פשעם אלו תלמידי חכמים ששגגות נעשה להם כזדונות, ולבית יעקב חטאתם, אלו עמי הארץ שזדונות נעשה להם כשגגות"].

יש מציאות של טעות בגדולי ישראל

אולם לבאר מה שיש בעיות בתוך ציבור הדתי והחרדי, צריך הרבה חיבורים לזה, וחלק כתבנו בכמה ספרים וחיבורים ומאמרים, ואחד במאמר שהובא כאן בריש חיבור זה, ואחד מן הבעיות הוא, שנותנים ערך לגדולי ישראל מעל ומעבר ממה שהתורה נתנה להם, והרי כל הכח של גדולי ישראל הוא מכח התורה, וא"כ א"א לתת כח יותר ממה שהתורה בעצמו נותן להם, ואחד מן הבסיס של כל המשניות והגמרות מרישא לסיפא, שפסק של האדם הכי גדול יש לו ערך רק עד שמפריכים אותו ממקור יותר חזק, אבל כשמפריכים אותו ממקור יותר חזק, הוא צריך לחזור בו, ואם כבר נפטר, חולקים על הפסק, ומי שלא מאמין בכלל הזה אין לו כלל מקום ללמוד גמרא, ולא ראשונים ולא אחרונים. ויסוד זה מבואר היטב במשנה (ע"ז טז ג-ד). והרי בכל הגמרא כשמביאים מימרא של אמורא שואלים איתביה, ואם יש תירוץ משאירים המימרא, ואם לא, אומרים תיובתא, וכן בכל הראשונים ואחרונים בכיוון הזה. ועוד כלל, שיש מציאות של טעות בגדולי ישראל, כמבואר

שטחים נמצאת משני צדדי החבל, וצריך להזהר שלא ליפול לא לצד זה ולא לצד זה. דהיינו שצריך מצד אחד להכיר שכל מה שנכבש וכל המדינה היא קיום הברית של הקב"ה לתת לנו את הארץ, ומצד שני לדעת שאלו שעומדים בראש הם רשעים גמורים כופרים ומורדים בהקב"ה וצריך להתרחק מהם ככל האפשר, וכן נאמר באנשי סדום (נלשטים יג יא) "וְאֲנֹשֵׁי סְדֹם רָעִים וְחָטָאִים לְה' מְאֹד".

ובזה שיש קיום הברית של הקב"ה לתת לנו את הארץ ע"י המדינה, מובן גם מה שחכ התורה נתרבה בצורה מדהימה שלא היה מעולם דבר כזה, ואין לזה שום סתירה ממה שבראש הם אנשי סדום.

תוצאה מזה שמוכרחים להסביר התקופה ע"י יחזקאל פרק טז

וכיון שאין לנו שום אפשרות להסביר בצורה הגיונית את התקופה המסובכת שלנו, כל זמן שלא מתבוננים ביחזקאל פרק ט"ז, ורק ע"י ההתבוננות בפרק זה ניתן להבין המציאות הזאת. ממילא צריך גם להתבונן שם למה הקב"ה בחר דוקא באנשים שהם כופרים ומורדים בהקב"ה, להביא לידי שיבת ציון וקיבוץ גלויות. ובאמת מבואר שם שהסיבה היא משום שיש חטאים בתוך ציבור הדתי והחרדי, וכמו שנאמר (נב טז) "גם את שאי כלמתך אשר פללת לאחותך, בחטאתך אשר התעבת מהן, תצדקנה ממך, וגם את בושי ושאיי כלמתך בצדקתך אחיותך".

וביאור הענין שיש טענה של הנביא לאנשי יהודה שמצד אחד צועקים כל הזמן על חטאי אנשי סדום ושומרון, אבל באמת הם חוטאים יותר מאנשי סדום. וביאר המלבי"ם שיש טענה על אנשי יהודה, שהם אלו שהתורה עמהם ויכולים ללמוד מזה, משא"כ אנשי שומרון וסדום. והנמשל לדורנו שמתקיים הנבואה הזאת, היינו אנשי יהודה הם אלו ששומרים תורה באופן כללי, ובכל זאת יש טענה עליהם שהחטאים שלהם יותר חמורים מסדום.

חומרת החטאים של שומרי התורה

אולם דבר זה צריך ביאור, איך שייך לומר כעת שחטאים של יהודים שומרי תורה הם יותר חמורים מן החילונים, הרי בודאי הדבר הוא בהיפוך, ואיך שייך כלל לפרש הפסוקים שזה מדבר לדורינו.

אולם צריך לדעת יסוד אחד גדול, שכל מעשה החילונים הם לא בשם התורה, וכן מעשיהם הם זמניים, שברגע שיתגלה שהתורה הוא אמת, ממילא יתבטלו כל מעשיהם.

ועוד יש להוסיף כאן שהנהגת ר"ג לאכוף דעתו היתה מוגבלת אף שהיה נשיא וראש סנהדרין, שהרי כשציער את רבי יהושע ג' פעמים הורידו אותו מגדולתו, ע"י ברכות (דף לו ע"ב - כה ע"ב), וגם אין הלכה כמותו שתפילת ערבית חוב אלא כדעת רבי יהושע שתפילת ערבית רשות. וא"כ גם מי שהוא באמת נשיא הוא מוגבל בכוחו.

ועי' בריטב"א (פסחים דף נ"א) וז"ל: "אבל במנהג להקל לעולם אין חוששין לו ואפילו היה ע"פ גדולים שבעולם כל שנראה בו צד איסור לחכם בעל הוראה אשר יהיה בימים ההם וכו' ואם הטענה מוכרע אין חכמה ואין תבונה נגד ה"י". עכ"ל. [הריטב"א הובא ברדב"ז (פ"א סי' שנט), הובא בפר"ח (הל' מנהגי א"סור ס"ס י), הובא בבב"ל (סי' תר"ך ד"ה ואין לנטול)]. שאף שאנו זקוקים ומחויבים לגדולי ישראל, מ"מ דבר שהוא נגד התורה, אסור לשמוע. ועי' בסנהדרין (דף פ"ב ע"ב) מ"ש "כל מקום שיש חילול השם - אין חולקין כבוד לרבי".

וא"כ כשבאים לתקן הדבר כדי ששילטון ערב רב וסדום תיפול, צריך לתקן המעשים בתוך ציבור שומרי תורה ומצות.

ע"י קיום ביעור חמץ כהוגן יפול שילטון ערב רב וסדום

וכבר כתבנו הרבה דברים שצריכים תיקון, אולם כאן אין מקום להאריך, ונכתוב רק דבר אחד שמבואר מפורש שבענין זה תלוי נפילת שילטון הרשע, וזה מצות ביעור חמץ בערב פסח, ואנו מתפללים בשעת ביעור חמץ, עי' בכמה סידורים: **יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱ-לֹהֵינוּ וְאֵ-לֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ כְּשֶׁם שְׁאֲנִי מְבַעֵר חֻמֶּץ מִבֵּיתִי וּמִרְשׁוֹתַי, כִּדְ תִבְעַר אֶת כָּל הַחֵיצוֹנִים וְאֶת רוּחַ הַטּוֹמְאָה תִבְעַר מִן הָאָרֶץ, וְאֶת יִצְרָנוּ הָרַע תִּעְבִּירוּ מֵאַתְנָנוּ, וְתִתֵּן לָנוּ לֵב בָּשָׂר לִעֲבֹד, וְכָל הַסְטָרָא אַחֲרָא וְכָל הַקְּלִיפּוֹת וְכָל הָרָשָׁעָה כְּעֶשֶׂן תִּכְלֶה, וְתַעֲבִיר מִמֶּשְׁלַת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ, וְכָל הַמְעִיקִים לְשִׁכְנָה תִבְעֲרֵם בְּרוּחַ בָּעַר וּבְרוּחַ מִשְׁפָּט, כְּשֶׁם שְׂבַעְתָּ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת אֱלֹהֵיהֶם בְּיָמֵם הָהֵם וּבְזֶמַן הַזֶּה אָמֵן.**

והמקור שנפילת שילטון ערב רב תלוי בביעור חמץ בערב פסח עי' בתיקוני זהר (תקון כ"א, סוף דף כ"ג ע"ב): "וְדָא אֵיהוּ חֶלֶק לְבָיִם (הושע י"ג), וּמָאן חֶלֶק לְבָיִם? **שְׂאֹר וְחֻמֶּץ דְּאִינוּן עֲרַב רַב, וְרָזָא דְּמִלְתָּא וְיֵהִי מִבְּדִיל בֵּין מֵיִם לְמֵיִם** (בראשית א' ו'), דְּעֲלִייהוּ אֶתְמַר (שמות י"ב טו) **אֶדְ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאֹר מִבֵּיתְכֶם**, אֶדְ חֶלֶק, וְאוּמָא דְּיִתְמַחוּן [=ושבעה שימחו] **בַּיּוֹם דְּאִינוּן אֲרַבַּע סָרִי יוֹמֵי דְּפִסְחָא, לְקִימָא כִּימֵי צִאֲתָד מֵאֲרָץ מִצְרַיִם אֲרָאָנוּ נִפְלְאוֹתֵי (מִיִּה 1 טו), וְדָא שְׂבַעַה יוֹמֵי דְּפִסְחָא דְּגִלוּתָא קְדָמָא, וְשְׂבַעַה יוֹמֵי דְּפִסְחָא דְּגִלוּתָא בְּתַרְתָּא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב (יִסְרָאֵל מִה כ"א) 'חָג שְׂבַעַת יָמִים מִצּוֹת יֵאָכְל'.**

בתורה בפרשת פר העלם דבר של ציבור, ומסכתא שלמה מיוסדת על זה, שהיא מסכת הוריות, ושם במשנה כתוב דבר יותר קיצוני מבמקום שמביאים פר העלם דבר של ציבור, וזה הורו ב"ד שאין שבת בתורה ואין ע"ז בתורה ואין נדה בתורה, ובזה אפילו קרבן לא מביאים כיון שהציבור היה יכול לדעת מעצמם שיש טעות בפסק של סנהדרין, וחז"ל קוראים לזה דבר שהצדוקים מודים בו (סוריות דף ד ע"א, ע"ש ברש"י).

והיום יש גישה מוגזמת, שאם גדול אחד אומר פסק, א"א עוד לפרוך אותו אף ממקומות הכי חזקים, ודבר זה גורם שאין לנו אפשרות לתקן טעויות שנמצאים במשך הדורות.

ובשלמא מי שאינו יודע כלל לפסוק הלכה, קשה לטעון עליו זה, אבל הבעיה היא שגם תלמידי חכמים שכן יודעים לפסוק נוהגים כן, שאם מראים לו שחור על לבן שפסק פלוני שאתה מבסס עליו הוא טעות, הוא מתעקש לומר כיון שזה הגדול פסק כך אין להרהר אחריו. אף שאין לו תירוץ על זה.

וכן יש בעיה יסודית, שיכול להביא לידי חשש ע"ז, שיכולים לומר על אדם גדול שהוא מקור התורה ולא תורת משה.

ולכן מה שנאמר בחז"ל (ע"י רש"י דברים י"ז ט ג"ס הספרי) "אפילו אומר לך על ימין שהוא שמאל תשמע לו", מוגבלת מאוד. שהרי במסכת הוריות (דף כ"ג ע"ב) כתוב שת"ח שחולק על הסנהדרין אסור לו לשמוע להם, ואמרינן שם אלא היכי משכחת לה [שמביא חטאת על מה שעושה כדעת הסנהדרין, הרי הוא מזיד] כגון דידע דאסור וקא טעי במצוה לשמוע דברי חכמים. ועי' ברמב"ן (ספר המנוחות שורש א', דפוס פניקל דף כו) שהביא הסתירה, ומקודם הביא המשנה (ר"ה דף כה ע"ב) במעשה דרבי יהושע ור"ג שרבי יהושע נכנע לר"ג והוסיף על זה וז"ל: "ויש בזה תנאי יתבונן בו המסתכל בראשון של הוריות בעין יפה, והוא שאם היה הזמן הסנהדרין חכם וראוי להוראה והורו ב"ד הגדול בדבר אחד, להתיר והוא סבר שטעו בהוראתו, אין עליו מצוה לשמוע דברי חכמים ואינו רשאי להתיר לעצמו הדבר האסור לו אבל ינהג חומר לעצמו, וכ"ש אם היה מכלל הסנהדרין יושב עמהם בב"ד הגדול, ויש עליו לבא לפנייהם ולומר טענותיו להם והם ישאו ויתנו עמו, ואם הסכימו רובם בביטול הדעת ההוא שאמר ושבשו עליו סברתו יחזור וינהג כדעתם אחרי כן אחרי שסילקו אותו ויעשו הסכמה בטענתו". עכ"ל.

ולומדים מזה שכ"ש כשבא לפנייהם ולא הצליחו לבטל טענותיו, וכ"ש כשבצעם מודים לו רק שאומרים כיון שכך פסקו אין לבטל הפסק, אז הפסק שלהם בטל, ולא פסק שלו.

והלכתי לכמה זקני הדור ולא שיבשו הטענות ולא השיבו על הקושיות. ובעיקר שבמקורות בבה"ג כתוב על מכירת חמץ ובלבד שלא יערים, הובא בב"י (פי' תמט), ועיי כל הקלקולים במכירה נעשה הערמה שאין גרוע ממנו. עד שכבר נעשה מכירת חמץ לבסיס ולמקור לכל התורה שאפשר לעשות כל מיני הערמות.

עקירת כל התורה ע"י הערמות

וכן נתגלגל מזה כדור שלג לעשות מצוות בצורה פיקטיבית, לענין מכונות גרמא שעוקר כל השבת וחייבים חטאת עליו, כתבנו בכמה חיבורים, וימכון טכנולוגיה להלכה וימכון צומת' מבססים על מכירת חמץ, ובמכונות אלו אפשר לעשות כל ל"ט מלאכות, היום יש קלנועית ומחר רכבות ואוטובוסים של גרמא, וגם אזהרה של 'אין כניסה לרכב בשבת וחג', לא יעצור בעדם, כיון שיש להם הכשר, אף שההכשר אינו שוה כלום, ומאידך עוצר למכונות רגילות, ונתקיים כאן מה שנאמר בפסוק (יחזקאל טו ג) "וְגַם אֶת בּוֹשֵׁי וְשֵׂאֵי כְלִמְתָּךְ בְּצַדְקָתְךָ אֶחֱיוֹתֶיךָ".

וכן לענין היתר למכור א"י להפקיע שביעית, שמבוסס על מכירת חמץ שלמדים משם שאין להסתכל על גמירות דעת רק על מעשה קנין חיזוני ופיקטיבי. ובשביעית אין גמירות דעת לישראל למכור הקרקע באמת.

והכי גרוע הוא עשית גרות מדומה ע"י קבלת מצוות בפה ולא בלב. וזה עושים היום לעשרות אלפים, וחלק של רבנים צועקים שאינו מספיק וצריך לעשות למאות אלפים, וב"ה שהרבה רבנים חרדים צועקים מרה על זה שמערבים כאן רבבות גוים בתוך כלל ישראל בהכשר מזויף ואשרי חלקם של המוחים. אולם כל רב צריך לעשות חשבון הנפש, שיסוד של גרות מסוג כזה למדו ממכירת חמץ, שכמו שלגבי מכירת חמץ אין צורך בגמירות דעת ה"ה לגבי גרות, שמקבלים גרים שאין בכלל רצונם לקבל מצוות, רק מספיק הצהרה לפני הבי"ד שמקבלים מצוות, והקבלה בלב לא מענין לבתי דינים אלו כמו לענין מכירת חמץ. והעושה מכירת חמץ אחראי על כל התוצאות שיצאו מזה, כיון שגם מכירת חמץ עצמו לא שוה והכל רק ערמה ופיקטיביות.

וכן בחורבן גוש קטיף היו רבנים דתיים מתירים לחיילים להצטרף במעגל שני, ע"פ בסיס של היתר גרמא, וא"כ היתר גרמא הביא להחריב את עצמם ולסכן כל א"י, נע"י ספר 'ארצי ומולדתי' מהרב ישראל אריאל שמנה כ-40 לאוין ועשין בחורבן גוש קטיף, וכן שברו בזה כל חלק התורה שמסרו נפשם למענו דהיינו ישוב א"י, הכל הלך לטימיון בגלל היתר גרמא, וא"כ יש לנו מערכת עקירת הדת בשם התורה, שאין עוד מעצור ממה שנא' בתורה איזה איסור, כי בכל איסור יש איזה 'טריק' איך לעקור אותו אף שאינו שוה כלום, והכל על

"וּבְגִין דָּא אִוּר לְאַרְבַּעָה עָשָׂר בּוֹדְקִין אֶת הַחֲמֵץ לְאוּר הַנֵּר (ריש פסחים), וְדָא אִוּר הַנֵּר דְּאִיהִי אִוְרֵייתָא וּפְקוּדֵינָא, דְּאִתְמַר בְּהוּן (משלי ו כג) 'כִּי נֵר מְצוּהָ וְתוֹרָה אִוּר', נֵר בְּלִבָּא, אִוּר בְּעֵינֵינוּ, דְּאִיהוּ אִוּר הַנֵּר, בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ, בְּיִי"ה מִתְעַבְרִין חֲשׂוּכָא וְקִדְרוּתָא מְנִייהוּ, וּבְגִין דָּא 'כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי' (ישעיה סג ד) ". עכ"ל.

ומבואר כאן שכשעם ישראל מבער החמץ הקב"ה יבער שלטון הרשע.

וז"ל רעיא מהימנא (פרשת פנחס דף ל"ג ע"ג): "וּבְגִין דְּעֵרַב רַב אֵינוֹן שְׂאוֹר שְׂבַעֲיָסָה, וְאֵינוֹן אוּמִין דְּעֵלְמָא דְמִינִין לְמוֹץ, יתִיר מְעַכְבִּין בְּגִלוּתָא עֵרַב רַב לְיִשְׂרָאֵל, מְאוּמִין עֲכוּ"ם. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבְּנֵן (בבב"ב דף י" ע"ב) מִי מְעַכְבִּי? שְׂאוֹר שְׂבַעֲיָסָה מְעַכְבִּי. דְּאֵינוֹן דְּבָקִין בְּיִשְׂרָאֵל, כְּשְׂאוֹר בְּעֵיָסָה". עכ"ל.

ועוד ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ה ע"ג): "אָמַר לִיָּה רַעֲיָא מְהִימְנָא... וְאֵנִי חָשִׁיב בְּעֵינֵייהוּ בֵּין עֵרַב רַב וְשִׂיעֵינָא, כְּפֻלָּב מֵת דְּסָרַח בְּיִנְיָהוּ, דְּחֻכְמַת סוֹפְרִים תְּסָרַח בְּיִנְיָהוּ, בְּכָל קִרְתָּא וְקִרְתָּא, וּבְכָל אֶתְרָא דְיִשְׂרָאֵל מְפוּזְרִין בְּיִנְיָהוּ בֵּין מְלָפוּוֹן. וְאִתְהַדְרוּ אֵינוֹן עֵרַב רַב רַעֲיִין עַל יִשְׂרָאֵל, עֲאֲנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִתְמַר בְּהוּ (יחזקאל לה) 'וְאִתְּן צֲאֲנֵי צֶאֱן מְרַעֲיָתִי אֲדָם אֲתָם', וְלִית לוֹן וְכוּלָּת לְמַעַבְד טִיבּוּ עִם תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים". עכ"ל.

מן הבעיות במכירת החמץ

וא"כ צריך לבער החמץ כהוגן, אולם כעת עתה מכירת חמץ הנהוגה הוא שלא כדין, והארכנו הרבה בכמה חיבורים, ספר ביום הראשון תשביטו, ומאמר עורמה במכירת חמץ ובשבת, שיש השתלשלות של קילקול המכירה במשך הרבה דורות עד שבדאי נעשה הכל מדומה ופיקטיבי ואין בו גמירות דעת לגוי לשלם מה שהתחייב, ואינו שוה כלום.

ארב עמרם גאון כתב שכל היתר למכור ולחזור ולקנות הוא חד פעמי שזה לא ברור שיקנה בחזרה, ובפעם שניה זה כבר הערמה האסורה. ואף השו"ע שהתיר, התיר רק באופן שהגוי משלם רק קצת ואינו מתחייב יותר, ואח"כ הקילו שהגוי זוקף השאר במלואו ואף שיודעים שבדאי אינו מתחייב באמת, וכ"ש אחרי מכירת כל העיר אין לגוי כלל גמ"ד להתחייב לכלום, והרי הגוי במכירת חמץ לא יעלה על הדעת שישלם את החמץ אם יתבעו ממנו הכסף ואומרים לו אין אנו מקבלים את החמץ בחזרה תשלם מה שהתחייבת, וכ"ש אם הוזל החמץ ואומרים לגוי תשלם במחיר של ערב פסת, ואז בדאי יגיד הגוי מעולם לא התחייבתי כלום, שכל מה שעשיתם הוא ענין דתי-סימלי שאין לו שייכות עם המציאות והתחייבות המעשית].

אולם א"א להביא קיבוץ גלויות באופן שצדיקים ואנשי מעשה יהיו בראש, כיון שאין מבערים החמץ כהוגן, על כן הביא הקב"ה קיבוץ גלויות באופן שערב רב ואנשי סדום יהיו בראש עד שמתקנים את המעשים, וע"ע יומא (ק"ג ט"ז) "ראשונים שנתגלה עוונם נתגלה קיצם, אחרונים שלא נתגלה עוונם לא נתגלה קיצם".

ואחד מן הדברים שצריך לתקן הוא לבער את החמץ בערב פסח, ודרך זה יתבטלו גם כל החורבנות שהם תוצאה של מכירת חמץ הנהוגה, ואז כבר יש סיכוי להתעורר שיש עוד הרבה דברים שצריכים תיקון שנמצאים פסקים לא נכונים בתוך מערכת הרבנים, כי כבר מוכנים לשמוע שיש מושג של פסקים לא נכונים, ואז יש לבדוק כל דבר אם יש כאן טעות, וכשיתברר ממקורות נאמנים שיש טעות בפסיקה חוזרים בהם.

בסיס של מכירת חמץ. וא"כ מכירת חמץ הנהוגה הופכת התורה למקור של חוכא ואטלולא ולדבר שאין לו ערך.

עפי"ז מובן קיבוץ גלויות ע"י אנשי סדום

וא"כ כשאנו רואים ששילטון ערב רב וסדום שולט עלינו, אין לנו לבוא בטענות על הקב"ה למה הביא קיבוץ גלויות דרך ערב רב ואנשי סדום, שהרי אנו במו ידינו ע"י השארת חמץ בהכשר של גדולי הדור ממליכים את הערב רב ואנשי סדום עלינו. וכן א"א לטעון שכיון שאנשי סדום וערב רב שולטים כאן, על כרחך שזה לא קיבוץ גלויות המבואר בנביאים, שהרי כיון שהגיע הזמן של קיבוץ גלויות, הקב"ה מביא קיבוץ גלויות אף אם עם ישראל אינו זוכה, וזה יסוד גאולת בעיתה.

נכתב בעזה"ת ע"י מורנו הרב שליט"א

חלק הראשון בערב שבועות תשס"ו, השני יא תמוז תשס"ז, תוקן כעת ניסן תשע"ו

ניתן להשיג את הגליונות גם באתר 'בריתי יצחק'
TALMIDIM2@GMAIL.COM וכן בדואר אלקטרוני

